

EL LLENGUATGE

L'audiència

Si bé la nostra llengua ha anat prescindint progressivament de l'antic verb *oir*, substituït per *sentir*, fins a fer-ne un mot arcaic, amb prou feines usat només en alguna frase com *oir missa*, no ha deixat d'admetre, paral·lelament a les altres llengües romàniques, totes les formes cultes que s'hi relacionen etimològicament, algunes de les quals ja han esdevingut avui mots d'ús ben popular, amb una gran diversitat de significacions que varien i s'amplien continuament i amb una gran capacitat de reproducció, que origina tot de noves formes valent-se de tots els recursos de la derivació i de la composició.

Observem, així, que només el Diccionari Fabra recull ja vuit d'aquestes formes cultes que es poden considerar pseudo-derivats de *oir*: *audibilitat*, *audible*, *audiència*, *audiència*, *audiòmetre*, *auditiu*, *auditor* i *auditori*.

La Gran Enciclopèdia Catalana, amb l'entrada que dona a tot de nous termes tècnics i científics especialitzats, amplia notablement, és clar, aquesta llista. Però que aquests mots tinguin una tendència natural a ampliar el seu camp de significació, com una conseqüència de la mateixa dinàmica de la llengua, amament sempre a proveir les noves idees o significats d'una designació o expressió lingüística, no vol pas dir que en alguns casos aquest fet no hagi d'ésser considerat amb una reserva ben justificada. És el que s'esdevé avui amb el substantiu *audiència*, el qual obté del Diccionari Fabra tres definicions diferents: «admissió a ésser oït», «acte d'oïr un tribunal les parts...» i

«lloc on es reuneixen els tribunals de justícia...», cap de les quals no empara l'ús que es fa d'aquest mot en frases actualment força freqüents com *Era un dels polítics que tenien més audiència en aquell medi* i *L'audiència va omplir de gom a gom la sala d'actes*. En primer cas, en què *audiència* és usat significant, més o menys, «capacitat de fer-se escoltar», «cas que hom fa del que diu», sembla, a parer nostre, que es pugui justificar a partir d'un dels valors que el Fabra atribueix a aquest nom, «admissió a ésser oït», per extensió o en sentit figurat. En canvi, el segon cas, és certament del tot injustificat i, alhora, ben innecessari, car no consisteix sinó en l'ús de *audiència* amb el mateix significat que *auditori*, és a dir, «conjunt d'oïents», per què és sens dubte ben recomanable que hom hi recorri el segon d'aquests noms, sense substituir-lo gratuïtament pel primer.

Albert Jané